

at fylde op med i Betænkningen og træffe frem under Forhandlingerne her i Salen, der ogsaa forekommer mig at have været længe nok. Men hvad der til hvende og sidst er Sagen, og hvad jeg er stanset ved, er dette, at hvad dette Vidne forklarer, netop peger paa, at det er to forskellige Ting, Vidnerne have forklaret om, og derved kommer jeg til det heldige Resultat, at alle Vidnesbrydere i Virkeligheden kunne være rigtige, og at de selvfølgelig ere afslagne efter bedste Overbevisning. Kun har nogle af Vidnerne troet, at hvad der passerede den Gang, da Borgmesteren paa et tidligere Tidspunkt var paa Valgtribunen, danner en sammenhængende Valghandling, med hvad der passerede ved Slutningshandlingen paa Tribunen, hvorimod disse Vidne aldrig rigtigt have forstaaet, at der her er Tale om to Ting. Jeg skal endnu kun gøre en enkelt Bemærkning. Den ærede Ordfører har fremhævet, at man ikke kan skelne mellem, hvad Borgmesteren jagde, den Gang han ved den tidligere Lejlighed var paa Tribunen, og hvad han senere jagde som Leder af Valghandlingen. Det bliver virkelig heresterdags en slem Ting at være Formand for Valgbestyrelsen. Der er talt om en Opfindelse af et nyt Stemmeapparat, men det blev afslået igen, men nu maa man jo have et Apparat, hvorved man kan lukke Munden paa Valgbestyrelsens Formand under den skriftlige Afstemning. Han risikerer ellers, at hvad der siges i Løbet af disse Timer, kan af en godtroende Vælger, som følger mindre godt med og ikke rigtig kan skønne over en saadan Udtalelses Betydning, blive opfattet som en højst betydelig og vigtig Udtalelse af Valgbestyrelsens Formand, og det kan saa igen føre til, at der i det uendelige derpaa kan bygges Klager over et Føllesvalg og maafe tilsidst bidrage til Valgets Forkastelse. Jeg kan kun paa det varmeste gentage min Opfordring til det høje Ting om at godkende Valget, som det foreligger, og det af den Grund, at der ikke er ført Bevis for nogen Klage eller givet nogen anden berettiget Grund til at forkaste Valget. Jeg kunde dog have lyst til at sige, at jeg vil se det, før jeg vil tro det, at Folketinget virkelig skulde stride til en Forkastelse af dette Valg.

**N. J. Larsen:** Da jeg er enig med det ærede Medlem for Aalborg Amts 3dje Valgtreds (S. Jensen) i, at hvad der videre siges i denne Sag, maa anses for spildte Ord, idet alle Medlemmerne have taget deres Standpunkt, ønsker jeg endnu kun at sige nogle faa Ord om et Par enkelte Punkter. Først

dette, at den ærede Ordfører paastaar, at det nu indrømmes fra Mindretallets Side, at der er givet en Frist ved Valget i Standerborg. Men det er slet ikke indrømmet. Der er kun indrømmet, hvad der er oplyst, at der er faldet en Udtalelse fra Borgmester Thiele, der er bleven opfattet af forskellige Vælgere, som om der var givet en Frist. Men det er noget andet, end hvad den ærede Ordfører paastaar. Dernæst vil han bestride min Opfattelse af Valglovens § 42. Jeg vil anmode den ærede Ordfører om at gennemtænke Valglovens § 42 lidt mere omhyggelig end hidtil; han maa da nødvendigvis komme til det Resultat, at denne Paragraf indeholder en uafviselig Forudsætning om, at Stemmer skulle kunne modtages paa Tribunen eller Afslutningsstedet paa det Tidspunkt, da Valgbestyrelsens Formand træder frem og retter en Henvendelse til Vælgerforsamlingen. Men for at denne Forudsætning om, at Stemmer skulle kunne modtages paa Tribunen, kan ske Fyldest, er det absolut nødvendigt, at ikke blot Lister, men ogsaa Valgbestyrelsen og dens Medhjælpere ere til Stede paa Tribunen, ellers vil Forudsætningen jo umulig kunne fuldbyrdes. Den ærede Ordfører talte om, at et Korrekturark af Flertalsbetænkningen „maafe være kommet mig i Hænde“, og i denne Bending laa en Sigteelse for, at dette var slet paa en uberettiget Maade. Det var ikke noget Korrekturark; det var den af Udvalgets Flertal ved det Ordfører til Mindretallet givne Betænkning. Der er under en tidligere Forhandling her i Tinget om et omtvistedt Valg fremsat den Bemærkning, at i saadanne Sager staa Folketinget som en Domstol, navnlig naar der er optaget Forhør, og Udvalgets Flertal og Mindretal ere de for denne Domstol proeederende Parter. Naar Flertallet saa har afgivet sin Betænkning til Mindretallet, for at dette kan give Tilsvær, er det sandelig ikke noget Korrekturark, men det er Flertallets Indlæg i Sagen, og naar det da, efter at have faaet Mindretallets Tilsvær, foretager Realitetsændringer i sin tidligere afgivne Betænkning, viser dette bedre end noget andet, hvor usikkert Flertallet føler sig. Til det ærede Medlem for Røge (Alberti) skal jeg endnu kun bemærke dette, at naar han kalder det for Bagateller, at et Vidne forveksler det Sted, hvor den ompurgte Kommune stemte, med et helt andet og her uvedkommende Lokale, er det sandelig ikke Bagateller ved en Vidneforklaring, men det er en væsentlig Skabank ved samme. Om Folketingets Praksis vil jeg til Slut anføre et Vidnesbryd, som man i denne Forsamling vil tillægge en særlig Vægt, nemlig en Udtalelse